

DRUSIG, a. 2. (mineral.) Som innehåller druser.

DRYAD, -åd, f. 3. (rom. o. grek. myt.) Nymf, som bodde i ett träd, lefde och dog med detsamma. Ett träds lifsaude.

DRYCK, m. 3. Flytande ämne, som begagnas att dricka, antingen för att släcka törsten, muntra sinnet eller såsom läkemedel, o. s. v. *En varm, kall d. Starka d-er*, som hålla sprit och äro rusande. *Mat och d.*, se *Drick*, 2. — Bildar åtskilliga sammansättningar, såsom: Läske-, Läke-, Kärleks-, Sömn-, Giftdryck. — *I dryckjom* (egentl. gam. abl. pl.), gammalt uttryck, som ännu brukas och betyder: i drickande, t. ex.: *Den, som sviker i d-om, han sviker ock i androm styckjom*.

DRYCKENSKAP, f. 3. 1) Omåttligt förtärande af starka drycker. *Vara begifven på d.* — *Syn.* Drinkeri, Superi, Fylleri. — 2) Rus. *Det gjorde han i d-en*. I denna bem. mindre brukl. — *Syn.* Se *Rus*.

DRYCKESBRODER, m. 3. pl. — *bröder*. En, som deltagar i dryckenskap, slitigt tömmer buteljen i lag med andra drinkare. — *Syn.* Bacchusbroder, Supbroder, Suput, Dryckeskämpe, Dryckesvän.

DRYCKESGILLE, n. 4. Se *Dryckeslag*.

DRYCKESGOD, a. 2. Som förmår att dricka mycket af starka drycker, utan att blifva öfverlastad; äfv., som gerna förtär starka drycker och deltar i dryckesgillen.

DRYCKESHORN, n. 3. Horn, som af våra förfäder begagnades att dricka ur.

DRYCKESKALAS, ---ås, n. 3. Kalas, samqväm, enkom tillstånd, för att undfagna gästerna, isynnerhet med starka drycker. — Skrifves äfven *Drickeskalas* och *Drickskalas*. — *Syn.* Dryckeslag, Dryckesgille.

DRYCKESKÄMPE, m. 2. pl. — *kämpar*. En, som förmår att omåttligt förtära starka drycker och i drickande kan tåla med andra drinkare. — *Syn.* Se *Dryckesbroder*.

DRYCKESKÄRL, n. 3. Kärl, som begagnas att dricka ur.

DRYCKESLAG, n. 3. Sällskap af personer, som muntra sig med förtärande af starka drycker.

DRYCKESMÅL, n. 3. sing. (föräldr.) *I d.*, adverbialt uttryck, som betyder: i drickande, d. v. s. *I dryckjom*.

DRYCKESVARA, f. 1. Se *Dricksvara*.

DRYCKESVISA, f. 4. Visa, passande att sjunga vid ett dryckesgille.

DRYCKESVÄN, m. 3. pl. — *vänner*. Se *Dryckesbroder*.

DRYFTA, v. a. 1. Se *Vanna*. — *Dryftande*, n. 4. o. *Dryftning*, f. 2.

DRYG, a. 2. 1) (i allmänhet) Som öfverstiger det vanliga måttet. *En d. mil, alm, mark. D-t mått, mål, d. vikt*, säges, då det är väl mått, väget. — *Syn.* Styf, God. — 2) Ganska lång, stor, mycken; ansenlig, betydande. *D-t stycke väg, håll, skjutshåll. D. backe. En d. kopp*, som rymmer mycket. *En d. bok*, som håller stort arkital. *D. dosis. D. räkning*, lång räkning; äfv. räkning, som går till en betydande summa. *D-t arrende. D-a utskylder. En d. summa, afgift. D-a slängar*, eftertryckliga slag, mycket stryk. *D. öfver axlarna, länderna*, se Axelbred, Länddryg. *Det faller mig för d-l*, det blir mig för kostsamt. — *Syn.* Se *Stor*. — 3) Som länge räcker till; som räcker till åt många. *D. mat, närade*, hvaraf ej så mycket behöfves,

för att blifva mätt, eller af hvilken man längre är mätt, än af annan. *D. säd*, som ger mycket mjöl. *D. tobak*, som brinner länge i pipan, då man röker. *D-t arbete*, som fordrar lång tid. *D-a stilar*, små stilar, som jemförelsevis intaga blott litet rum. — 4) (fam.) Högmödig. Innebär bibegreppet af okunnighet och dumhet. *En d. penningmagnat, bonde. Det är en d. herre, skall du tro. Göra sig d.*, högmodas. — *Syn.* Se *Stolt*.

DRYGHET, f. 3. 1) Egenskapen att vara dryg (i bem. 1 o. 2). *D-en af ett mått. D. i vikt. Ett vägstyckes d. Afgifters. utskylders d.* — *Syn.* Se *Storhet*. — 2) Se *Drygsel*. — 3) (fam.) Högmödig. *Jfr. Dryg, 4. Se, med hvilken d. den der rika bonden kläfer fram.* — Har sammansättningen *Bonddryghet*. — *Syn.* Se *Högmödig*.

DRYGSEL, m. 2. sing. Egenskapen att länge räkka till eller att räkka till åt många. *Jfr. Dryg, 3. Denna säd har mycken d.*, ger mycket mjöl. *Gifva mat d. genom något tillägg.*

DRYGT, adv. På ett drygt, högmödigt sätt; med dryghet, högmödigt. — *Syn.* Se *Stolt* (adv.).

DRYPA, v. n. o. impers. 2. Ind. pres. sing. *Dryper*; pl. *Drypa*. Impf. sing. *Dröp*; pl. *Dröpo*. Konj. impf. sing. *Dröpe*. Sup. *Drupit*. Part. pres. *Drypande*; part. pret. *Drupen*. 1) Falla droppvis, droppe efter droppe. Om flytande ämnen. *Vattnet, svetten d-per af honom. Det d-per af taken.* — *D. af, ned*, se *Afdrypa, Neddrypa*. — *D. in, droppvis falla in*, t. ex.: *Regnet d-per in genom taket; det d-per in här.* — 2) Säges om föremål, som droppvis släppa från sig ett flytande ämne. *Han d-per af svett. Kläderna d. af vatten. Taket d-per.* — V. a. Låta ett flytande ämne falla droppvis, droppe efter droppe. *D. balsam i ett sår. D. Eau de Cologne på en sockerbit.* — *Drypande*, n. 4. (för v. n. o. a.) o. *Drypning*, f. 2. (för v. a.).

DRÅP, n. 3. Lagbrott, hvarigenom en människa dödar en annan. Brukas i lagstil. *D. med vilja, af våda*. Har sammansättningen *Vådadråp*. — *Syn.* Se *Mord*.

DRÅPARE, m. 3. (lagt.) Människa, som dräpit en annan. — *Syn.* Se *Mördare*.

DRÅPELIG ell. **DRÅPLIG**, a. 2. (af gamla ordet *Drapa*, skaldeqväde, och således egentl.: Som är värd att af skalderna besjungas). Utmärkt förträfflig, högst berömlig, ovänligt god. — *Dråplighet*, f. 3. — *Dråpligt, Dråpligen*, (gam.) *Dråpliga*, adv.

DRÅPMÅL, n. 3. (lagt.) Rättegångsmål, som angår dråp.

DRÅPORD, n. 3. Dråpande, ganska bittert stickord.

DRÅPSLAG, n. 3. 1) Slag, som tilldelas någon, och hvaraf döden följer. — *Syn.* Döds slag. — 2) (fig.) Ytterst olycklig, förstörande händelse, som bereder någons undergång. — *Syn.* Döds slag, Dödshugg, Dödsstöt.

DRÅSA, v. n. 4. (om sädeskorn) Falla ur axen af torka. Man säger äfv. *D. ür.* — *Dråsa-de*, n. 4. [Drossa.]

DRÅSE, m. 2. pl. *dråsar*. Hög, hop, isynnerhet af säd.

DRÄCKRAPPSFÄRGAD, a. 2. Se *Blacksvart*.

DRÄGLIG, a. 2. Som kan fördragas. *Ell d-t ondt, lidande; en d. smärta, olägenhet.*

DRÄGLIGHET, f. 3. Egenskapen att vara dräglig.